

Μεταξύ μας

Τὴν Κυριακὴ εἶπαμε νὰ πᾶμε στὴ Λεμεσό. Πεθυμήσαμε λίγο πράσινο, λίγη θάλασσα. Ἡ μέρα ἦταν χαρὰ θεοῦ. Ἡ θάλασσα γαλανή, ἤσυχη, μᾶς κάνει ἐμᾶς τῆς πρωτεύουσας νὰ ζηλεύουμε τοὺς τυχεροὺς θαλασσινοὺς. Κάνουμε σχεδία νὰ περάσουμε ὅλη τὴ μέρα μας στὴν παραλία, νὰ ρουφήξουν ὄξιγόνο τὰ παιδιὰ καὶ νὰ οἰξουν ὅσα βότσαλα θέλουν στὸ νερό. Νῦν ἀποταμιεύσουν ὑγεία κι' ἀνοικτὸ ὄριζοντα γιὰ κανένα μῆνα.

Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλη, σ' ἕνα ξέφωτο στὴ θάλασσα, γραμμὴ παρκαρισμένα τ' αὐτοκίνητα. Οἱ ἐπιβάτες τους, ἀντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἀπολαμβάνουν τὴ θάλασσα... μέσα ἀπὸ τὰ κλειστὰ τζάμια τῶν αὐτοκινήτων. Σχολιάζουμε δυσμενῶς αὐτὴ τὴ τεμπέλικη τάση τοῦ κόσμου μας νὰ μὴν ἐννοεῖ νὰ χάσει τὸ ραχάτι του ἔστω καὶ γιὰ ἕνα ὑγιεινὸ ἡμῖωρο. Ἐμεῖς, δὲν εἶμαι βέβαια δυνατὸ νὰ σταματήσουμε τώρα γιὰ... εἰσπνοές, μιά καὶ μᾶς περιμένουν. Ἀλλὰ ἀργότερα... ὅπωςδήποτε.

Ἀργότερα ὅμως, δυστυχῶς, ἔπρπε νὰ καθήσουμε γιὰ φαγητό, καί, μετὰ ἀπὸ τὴ γερὴ παιδαγωγία, δὲν εἶχε πιά ὁ θώρακάς μας χῶρο γιὰ ὄξιγόνο.

Μὲ τὴν φιλοκουβέντα πέρασε ἡ ὥρα καὶ στὶς τέσσερις ἦρθαν κάποι φίλοι γιὰ καφέ.

Ἡ θάλασσα, βέβαια, ξεχάστηκε γιὰ καλὰ, ὅπως εἶμασταν ὅλοι στριμωγμένοι γύρω στὴ σόμπα, ἀναπνεύοντας τῆς ποτγαρίλες κόπου πέντε καπνιστῶν σ' ἕνα χῶρο 3X4.

Κατὰ τὶς ἐξῆ εἶπαμε πιά νὰ ξεκινῶμε γιὰ πίσω, κι' ἐκεῖ στὴ στροφή τοῦ Δημοσίου Κήπου, εἶδαμε τὴν Μεγάλην Λησιμονημένη, ὅπως θὰ τὴν ἀποκαλοῦσε ὁ ποιητής, τὴ θάλασσα, καὶ μᾶς ἐπίασαν κύματα μεταμῆλαια. Μεταμῆλαια γιὰ τὸ φαγοπότι, γιὰ τὸ καθιστό, γιὰ τῆς ποτγαρίλες καὶ τὸ διοξείδιο τοῦ ἀνθρακός ποῦ παραφορτώσαμε τὰ πνευμόνια μας. Τύφεις καὶ γιὰ τὰ δύστυχα τὰ παιδιὰ, ποῦ τσίφριζαν «θέλουμε θάλασσα» μὰ ποῦ ἡ ὥρα ἦταν δυστυχῶς ἀκατάλληλη.

—Ἐξω ἀπὸ τὴ Λεμεσό, ἡ ἴδια σειρὰ τῶν αὐτοκινήτων στὸ ἴδιο ξέφωτο, ν' ἀπολαμβάνει τὴ θάλασσα μέσα ἀπὸ τὰ κλειστὰ τζάμια. Τουλάχιστον αὐτοὶ τὴν ἀπολαμβάνουν, ἔστω καὶ μόνο διὰ τῆς ὀράσεως. Ἐνῶ ἐμεῖς! Ἐμεῖς ὑποσχόμαστε στὸν ἑαυτό μας καὶ στὰ παιδιὰ νὰ ξαναρθῶμε πίσω σύντομα, ἀλλὰ γιὰ χάρη τῆς αὐτῆς τῆς φορᾶ.

Μιὰ γελαστὴ καρναβαλιστικὴ φιγούρα μᾶς χαιρετᾶ εἰρωνικά.

«Καὶ βέβαια θὰ ξαναρθετε! Ἡ Λεμεσὸς εἶναι ἡ πόλη τοῦ γλεντιοῦ, δὲν εἶναι; Σᾶς περιμένουμε λοιπόν. Κι' ὅταν θὰ ἔρθετε, μέρες καρναβαλιοῦ, μὴν περιμένετε βέβαια νὰ χαιρεῖτε τὴ θάλασσα. Καλλίτερα ἀνοκδοῦτε το, ἕως τὸ καλοκαίρι!»